

Dragoste învrăjbită

George Coșbuc

Fata sta la poartă, mă-sa la prilaz
Nu știu ce-avea fata, că-i era necaz
Și umbla de colo până colo beată.
O vedea și mă-sa că e supărată
Și că-i joacă-n lacrimi ochii arși de foc,
O vedea prin casă că se învârte-n loc;
Prinde-n mâini un lucru numai ca să-l prindă,
Iese-n tindă, intră, iarăși iese-n tindă
Și frământă casa cu nimic, așa.
Ieri, cât a fost ziuă, nu s-astâmpăra
Nici cât bați în palme, și-alerga silhuie,
O trudea vreo taină și-ar fi vrut s-o spună
Și de multă trudă, n-a vorbit deloc.
S-a culcat în urmă supărată foc
Și prin somn întruna a vorbit cu șoapte.
Astă-dimineată s-a sculat de noapte
Și-a tors două fuse până s-au sculat
Ceilalți ai casei. Și-avea plânsă fața.
N-a vrut să mănânce. Toată dimineata
N-a vorbit nici două, iar când a-nceput
Mă-sa cu ocară, fata s-a făcut
Albă și-apoi verde și-a izbit din mână
Fusul plin și furca și-a umplut de lână
Lavițele vetrei. Bine, fă, dar ce-i?
A luat în urmă cusătura ei
Cea cu flori cămașă, soare de frumoasă
Și s-a dus în pragul tindei, ca să coasă.
Dup-un ceas de vreme, mamă-sa venind
Nu știu ce să-i spună, s-a crucit privind
Cusătura fetei: Nu vezi că se pierde?
Unde-ar fi cu galben, ai cusut cu verde;
Crucile pe umăr nu le-ai dus în șir.
Numără, Simino, numără pe fir;
Trei le treci și două le desparți deoparte,
Ca să iasă forma scrisă ca la carte.
Florile alțiței, tu le spânzuri sus,
Roșul de pe margini uite cum l-ai pus!
Și-ai cusut cu negrul fluturii pe coate!
A văzut Simina greșurile toate
Și-a început să taie cusătura-n rând.
Se uita la pânză! dar nebunu-i gând
Alerga departe, numai foc și pară.
Când se întoarse-n urmă mamă-sa de-afară

Și-a pus mâna-n șolduri și-a privit-o drept:
Ai stricat, Simino, ce-ai cusut la piept!
Ce-a fost bun: păi, uite mânecile-s rele!
Ce-ai făcut? Stai beată și te uiți la ele!
Ea prinzându-și toate sculele-ntr-un loc
Le-azvârli deoparte: Dă-le, mamă, în foc!